

RIKSPOLISSTYRELSEN
RKP-A2

Avsnitt

Löpande nr

T	8418-E
---	--------

U: HÖRD

TA 14092

M.FL

Protokoll upprättat vid förhör med [REDACTED]

Förhöret är hållet 93-12-07 på [REDACTED]
[REDACTED] med början klockan 10.05.

Förhørsledare: krinsp Ewa-Marie Aghede.

Förhörsvittne: ej tillgängligt.

[REDACTED] informeras om att förhöret avser den kontakt han haft med Lisbeth Palme och vad hon då nämnt för honom rörande gärningsmannens signalementsbeskrivning.

[REDACTED] tillfrågas om hur många gånger han samtalat med Lisbeth Palme om signalementet på gärningsmannen. [REDACTED] berättar att det är vid ett flertal tillfällen. Första gången han hörde Lisbeth Palme nämna något rörande gärningsmannens signalement var på natten mellan den 28 februari och 1 mars 1986 på Sabbatsbergs sjukhus. Andra tillfället var i samband med det första förhör som hölls med Lisbeth Palme hemma i hennes bostad. Hon hade då bett [REDACTED] att medverka i samband med förhöret. [REDACTED] nämner i samband med detta att han var med vid förhöret, men att han hört att det inte dokumenterats att så var fallet.

Tredje tillfället [REDACTED] hörde Lisbeth Palme nämna någonting om gärningsmannens signalement var efter konfrontationen med den så kallade 33-åringen. Fjärde tillfället var i samband med att fantombilden publicerades. Femte tillfället var någon gång i april eller maj månad 1986, då han och Lisbeth Palme tog en längre promenad. Det sjätte och sista tillfället som [REDACTED] kan dra sig till minnes är omedelbart efter konfrontationen som rörde Christer Petterson.

[REDACTED] fortsätter och berättar spontant att Lisbeth Palme har ett så kallat fotografiskt minne. Hon har för honom beskrivit att händelsen på Sveavägen spelas upp för hennes inre som en videofilm. Hon har sagt att hon varit rädd för

ANNA T116

20/2-94 Halv
PK

att alla konfrontationer och förhör skall förstöra den minnesbild hon har från händelsen. [REDACTED] säger att det är viktigt att komma ihåg att Lisbeth Palme är psykolog och att hon i många avseenden ser på händelsen och hanteringen av detta ur psykologisk synvinkel.

Avseende de tillfällen som [REDACTED] hört Lisbeth Palme uttala sig om gärningsmannens utseende berättar han följande. Vid det första tillfället, det vill säga på natten mellan den 28 februari och 1 mars 1986 vid två eller tretiden på natten på Sabbatsbergs sjukhus, nämnde Lisbeth Palme att gärningsmannen var kroat. Hon gjorde den bedömningen på grund av mannens utseende. Hon lämnade vid detta tillfälle ingen detaljbeskrivning av mannen såvitt [REDACTED] vill minnas. [REDACTED] nämner i detta sammanhang att han antar att Lisbeth Palme gjorde reflektionen över att gärningsmannen skulle vara kroat på grund av att familjen under ett antal år känt sig hotad av [REDACTED] och den gruppering denne tillhört.

Vid det andra tillfället, det vill säga i samband med det första förhör som hölls med Lisbeth Palme i hennes bostad, var [REDACTED] han har ett mycket vagt minne av vad Lisbeth Palme nämnde. Han vill dock minnas att hon lämnade en detaljbeskrivning av gärningsmannen, men vad hon sade vid detta tillfälle kommer han inte ihåg.

Angående vad Lisbeth Palme nämnde rörande 33-åringen berättar [REDACTED] att hon direkt efter konfrontationen ringde upp honom och då klart och koncist sade att "det var inte han". På fråga om hon var säker på detta, säger [REDACTED] att han uppfattade henne som totalt övertygad och säker på detta.

Vid tidpunkten för fantombildens publicering i massmedia ringde Lisbeth Palme upp [REDACTED]. Hon var mycket upprörd och frågade [REDACTED] om varför polisen gjorde på detta sätt. Hon ansåg det fullständigt vansinnigt att publicera som hon sade, "fel bild" av gärningsmannen. [REDACTED] tillfrågades om vad hon nämnde rörande bilden och han säger att dom tre väsentliga skillnaderna mellan den publicerade bilden och gärningsmannen var till att börja med, att gärningsmannen hade en mycket starkare stirrande blick, ett grövre hakparti samt en ljus överläpp. [REDACTED] har uppfattningen att just det som rör den "ljusa överläppen" var någonting som var mycket påtagligt för Lisbeth Palme. Hon pratade mycket om den och nämnde i sammanhanget en spekulation om att mannen eventuellt hade rakat av sig en mustasch.

Lisbeth Palme nämnde också fler detaljer rörande fantombilden kontra gärningsmannen men [REDACTED] kan idag inte komma ihåg exakt vad hon sade. Dessa detaljer var inte lika påtagliga som de tre tidigare nämnda. De tre tidigare

nämnda har etsat sig fast i [REDACTED] minne och är de som han klart och tydligt kommer ihåg att Lisbeth Palme nämnde.

I samband med promenaden i april eller maj månad 1986 pratade Lisbeth Palme med [REDACTED] om det förhör som Hans Holmér hållit med henne. [REDACTED] uppfattning är att Lisbeth Palme för honom ville berätta vad hon sagt till Hans Holmér för att försäkra sig om att någon annan också visste vad hon egentligen hade sagt. [REDACTED] nämner i detta sammanhang att Lisbeth Palme var [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

H2
Lisbeth Palme berättade för [REDACTED] att hon i egenskap av psykolog gjort två bedömningar rörande gärningsmannen. Det första avsåg gärningsmannens rörelser, det vill säga dennes sätt att gå. Hon uppfattade mannens sätt att gå som att det visade på att denne var alkoholiserad. Den andra bedömningen Lisbeth Palme gjorde var att gärningsmannen måste ha dödat förut. Hon uppgav att "mannens reaktion efter att ha skjutit var sådan att denne måste ha dödat förut".

P.110
KD 10465
M.F.L.
H3
Angående händelsen efter konfrontationen rörande Christer Pettersson berättar [REDACTED] att Lisbeth Palme, direkt efter konfrontationen, ringde upp honom och var fullständigt förtvivlad. Hon uppgav att hon "sabbat alltihop" och detta på grund av att hon tidigare sagt att gärningsmannen inte var svensk. Eftersom det för henne var känt via massmedia att hon skulle konfronteras med en som det beskrevs -"42-årig svensk"-, så var hon säker på, redan innan konfrontationen, att det inte var rätt person hon skulle se. Hon hade vidare sagt, att det för henne kom som en fullkomlig chock att se Christer Pettersson i gruppen. Hon hade ju tidigare sagt att mannen skulle vara alkoholiserad. Hon berättade för [REDACTED] att det inte fanns någon annan i gruppen som var alkoholiserad. Hon nämnde också i sammanhanget att dom, det vill säga poliserna, "kunde åtminstone ha tagit några fler som var alkoholiserade så att hon hade haft några att välja mellan". [REDACTED] säger att Lisbeth Palme efter konfrontationen var [REDACTED].

Tillfrågad berättar [REDACTED], att det alltid varit Lisbeth Palme själv som pratat och som dragit upp beskrivningen av gärningsmannen. Det är inte vid något tillfälle så att han tillfrågat henne om någon beskrivning. Han uppfattar inga som helst förändringar i Lisbeth Palmes beskrivning eller berättelse rörande gärningsmannen.

[REDACTED] berättar spontant vidare att exakt den berättelse han nu lämnat har han tidigare lämnat till en polisman som han vill minnas hette kommissarie Eriksson. "Detta var före rättegången", som [REDACTED] uttrycker det. Han hade vid detta

tillfälle själv ringt upp nämnde Eriksson, [REDACTED] är något osäker på namnet, och velat berätta vad Lisbeth Palme nämnt för honom avseende gärningsmannens signalement.

Förhöret avslutas klockan 10.25. Förhöret skall genomläsas efter utskrift för godkännande.

Stockholm dag som ovan

Ewa-Marie Aghede
Krinsp.

[REDACTED] delgavs utskriften av förhöret 1993-12-14. [REDACTED] godkände förhöret med följande tillägg:

Han vill reservera sig för turordningen mellan 33-åringen och fantombilden. Han är osäker på vilket som kom först.

Rörande den kontakt [REDACTED] hade med den person som i förhöret omnämns som kommissarie Eriksson säger [REDACTED] att han är mycket osäker på namnet. Han säger att han kontaktade spaningsledningen, det kan ha varit Ölvebro eller Jörgen Almblad, och bad att få tala med någon. Det kom då en polisman som han samtalade med, men titel och namn på denne kommer han inte ihåg.